

## Mândra din Muncel

Vasile Alecsandri

---

Colo jos, pe lângă Tisă,  
Merge mândra cam descinsă  
Prin ierbuța până-n brâu,  
Și ține murgul de frâu,  
Murg voinic și pintenog  
Care paște busuioc.  
Ea se primblă-n poieniță  
Și tot zice din guriță:  
„Busuiocul l-aș privi,  
Mă tem că m-oi zăbovi,  
Dar l-oi smulge și m-oi duce  
Până dincolo de cruce,  
La marginea codrului,  
La stăpânul murgului,  
Tot pe culmea din Muncel,  
La haiducul voinicel.  
Cine-a vrea ca să mă ieie  
Meargă-acasă să mă ceie,  
Meargă-acasă la părinți  
Cu inima lui în dinți;  
Iar pe când el mă va cere,  
Tu, murguțule, în putere,  
Du-mă iute ca un zmeu,  
Du-mă la stăpânul tău”.  
Mândra calul încăleca,  
Spre Muncel vesel pleca,  
Noapte-n drum o apuca.  
Ea mergea, calea-și pierdea  
Și-ntr-un râu adânc cădea,  
Vai de mândra! vai de ea!  
Sufletu-i zburând zicea:  
„Sărmanul copilul meu!  
Cum rămâne singurel,  
Fără pic de mângâiere,  
Fără mamă cu durere!”